

רע"פ 6747/18 - יוסף צ'וקול נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6747/18

לפני:

כבוד השופט ג' קרא

המבקש:

יוסף צ'וקול

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתיק עפ"ג 13960-04-18 שניתן ביום 7.8.2018 על ידי כב' הנשיא אברהם טל וכב' השופטים צבי דותן ודבורה עטר

בשם המבקש:

עו"ד שי ברק

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעפ"ג 13960-04-18 (כב' הנשיא א' טל, השופט צ' דותן והשופטת ד' עטר) מיום 7.8.2018, בגדרו נדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום ברמלה בת"פ 21415-03-17 (כב' השופט ה' אבו שחאדה) מיום 7.3.2018, והושת על המבקש עונש של 38 חודשי מאסר בפועל ועונשים נוספים.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע על פי הודאתו בבית משפט השלום, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן שכולל חלק כללי ושלושה אישומים כמפורט להלן.

על פי עובדות החלק הכללי לכתב האישום, עובר ליום 16.1.2017, המבקש ושני נאשמים נוספים (להלן: הנאשם 2 ו-הנאשם 3) קשרו קשר לביצוע התפרצות לדירות וגניבת רכוש והכול תוך תכנון מוקדם, שכירת רכב (להלן: הרכב), חלוקת תפקידים ושימוש בכלי פריצה.

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 27.2.2017 פרצו המבקש והנאשם 2 לדירה בעיר רחובות, נטלו ממנה תכשיטים ורכוש ועזבו את המקום ברכב. בהמשך, נעצר הרכב על ידי משטרה ומשלא פתחו את דלתות הרכב ניפץ אחד השוטרים את שמשות החלון, הדף במרפק את המבקש וכבל אותו. בחיפוש ברכב נמצאו המבקש והנאשם 2 מחזיקים בצוותא כלי פריצה. בגין מעשים אלו הורשע המבקש בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); כניסה והתפרצות למקום מגורים לפי סעיפים 406(ב), 405 ו-29(א) לחוק העונשין; היזק לרכוש בצוותא חדא לפי סעיפים 452 ו-29(א) לחוק העונשין; והחזקת כלי פריצה בצוותא חדא לפי סעיפים 409 ו-29(א) לחוק העונשין.

על פי עובדות האישום השני, ביום 26.2.2017 פרצו המבקש והנאשם 3 לדירה בעיר פתח תקווה, נטלו מחשבים וציוד אלקטרוני ועזבו את הדירה ברכב. בהמשך, השליכו מהרכב את אחד המחשבים אל תעלה סמוכה. בגין מעשים אלו הורשע המבקש בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע; כניסה והתפרצות למקום מגורים; והיזק לרכוש בצוותא חדא.

על פי עובדות האישום השלישי, ביום 23.1.2017 פרצו המבקש והנאשם 2 לדירה בתל אביב, ממנה נטלו המבקש תכשיטים בעוד שהנאשם 2 ממתין לו ברכב ועידכן אותו במתרחש. לאחר שהנאשם 2 הבחין בתנועה ערה וקרא למבקש, השניים עזבו את המקום ברכב. בהמשך, נידת מוסווה ביצעה חסימה לרכב בו נסעו השניים ואז המבקש, שנהג ברכב, ניגח את הניידת ונמלט מהמשטרה תוך כדי שהוא עובר באור אדום, סוטה ומזגזג בין נתיבים במהירות ומסכן את המשתמשים בדרך. בגין מעשים אלו הורשע המבקש בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע; כניסה והתפרצות למקום מגורים לפי סעיפים; היזק לרכוש בצוותא חדא; ומעשה פזיזות ורשלנות ברכב לפי סעיף 338(א)(1) לחוק.

יוער כי הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, אך הוסכם כי ההגנה תבקש לשלוח את המבקש לשירות מבחן לשם קבלת תסקיר כאשר עמדת המשיבה הייתה לעונש מאחורי סורג וברז.

2. ביום 7.3.2018 גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש. לצורך קביעת מתחמי העונש ההולמים, חילק את העבירות מושא כתב האישום לשתי קטגוריות: עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, התפרצות למקום מגורים והיזק לרכוש (להלן: הקטגוריה הראשונה); עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות (להלן: הקטגוריה השנייה).

ביחס לעבירות הכלולות בקטגוריה הראשונה, בית המשפט ראה במעשים בשלושת האישומים כשלושה אירועים נפרדים ולכן קבע מתחם ענישה נפרד בגין העבירות מושא כל אישום אך סבר כי לאור הדמיון בין האישומים המתחמים יהיו זהים יונעו בין 10 ועד 20 חודשי מאסר בפועל, בצירוף מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים הרלוונטיים בכל אישום. ביחס לעבירה הכלולה בקטגוריה השנייה, בית המשפט קבע מתחם ענישה נפרד הנע בין 4 ועד 15 חודשי מאסר, בצירוף קנס ופסילה בפועל ועל תנאי של רישיון הנהיגה.

בקביעת העונש המתאים, התחשב בית המשפט לקולא בהודיית המבקש בכתב האישום המתוקן, החיסכון בזמן שיפוטי ועובדת היותו אב לילדים שסמוכים לשולחנו ולחומרה את עברו הפלילי שכולל הרשעה גם בעבירה של התפרצות למקום מגורים.

ביחס לכל אחד משלושת האירועים בקטגוריה הראשונה נקבע עונש מאסר של 12 חודשי מאסר וביחס לאירוע שבקטגוריה השנייה נקבע עונש של 4 חודשי מאסר. עוד קבע בית המשפט כי עונשי המאסר בגין העבירות בקטגוריה הראשונה ירצו במצטבר אחד לשני (כך שירצה 36 חודשי מאסר), ואילו ארבעת החודשים בגין הקטגוריה השנייה ירצו באופן חופף ומצטבר, כך שסך הכול הושתו על המבקש 38 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, נגזרו על המבקש עונשי מאסר על תנאי, תשלום פיצויים למתלוננים, קנס ופסילת רישיון.

3. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית משפט השלום וערער על חומרת העונש. ביום 7.8.2018 דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש. בית המשפט דחה את טענת המבקש לפיה יש לראות בעבירות הקטגוריה הראשונה "אירוע אחד" וקבע כי גם אם מדובר במעשים שהינם פרי קשר אחד, עדיין יש לראות בכל מעשה התפרצות כאירוע נפרד. זאת ועוד, גם אם ישקיף על כל מעשי ההתפרצות כ"אירוע אחד", הרי שעונש המאסר הכולל שנגזר לא סוטה ממדיניות הענישה ולא מצדיק הפחתה בעונש. בית המשפט הוסיף וציין, כי גם יישום שגוי של הוראת סעיף 40ג לחוק העונשין אינו מצדיק בהכרח התערבות בעונש ככל שלא מדובר בעונש שחורג ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות.

הבקשה למתן רשות ערעור ונימוקיה

4. המבקש טוען כי יש ליתן רשות ערעור בעניינו מכיוון שלדעתו בגזר הדין לא ניתן המשקל המתאים לעקרון ההלימה שבבסיס תיקון 113 לחוק העונשין ובכלל זה לסעיף 40ג(ג). נטען, כי בית המשפט טעה משצבר את העונשים שהטיל, "בצורה אריתמטית" מבלי שהפעיל שיקול דעת בענין חפיפת העונשים או הצטברותם.

טענה נוספת שמעלה המבקש היא כי לא ניתן להתעלם מהקשר בין העבירות השונות ושיש לראותן "על הציר שבין אירוע אחד לעבירות שונות ונפרדות לחלוטין, שהכתב האישום שלפנינו נמצא במרכזו של אותו 'ציר'" ולכך שיש לתת משקל לעניין צבירת העונשים.

עוד ציין המבקש כי זהו מאסרו הראשון מאחורי סורג וברית, כי שילם את כל סכום הפיצוי לכל הנפגעים ואת הקשיים הזוגיים והכלכליים שהוא חווה בשל הסתבכותו בפלילים.

5. לאחר עיון בבקשה כמו גם בהליכים שקדמו לה הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

6. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם הבקשה מעלה שאלה משפטית או ציבורית בעלת חשיבות כללית (ר"ע 103/83 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 3667/14 קרדי נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (1.6.2014); רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (15.7.2013)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה האמורות, חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשה אצטלה עקרונית, באשר טענותיו ממוקדות ביישום הדין על עניינו הפרטני ואינן מעלות שאלה משפטית עקרונית או מגלות חשש לאי צדק.

הלכה למעשה, טענות אלו עניינן בחומרת העונש שהושת על המבקש, וכידוע, אין בכך כדי להצדיק מתן רשות ערעור אלא אם מתקיימת סטייה ניכרת ממדיניות הענישה המקובלת או הראויה (ראו למשל רע"פ 6916/16 קרינאוי נ' מדינת ישראל, בפסקה 13 (6.12.2016); רע"פ 4968/14 פייבושנקו נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (17.7.2014)). כמו כן, נזכיר כי "...ערכאת הערעור בוחנת, בראש ובראשונה התוצאה העונשית הסופית, וגם אם נפלה שגגה באופן הפעלת מנגנון הבניית שיקול הדעת שעוגן בהוראות תיקון 113, אין בכך כדי להצדיק קבלת ערעור כאשר התוצאה העונשית אינה מצדיקה התערבות" (ע"פ 8109/15 אביטן נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (9.6.2016)). העונש הכולל שהוטל על המבקש אינו סוטה ממדיניות הענישה המקובלת או הראויה בעבירות כגון דא (ראו והשוו רע"פ 9339/17 אוחיון נ' מדינת ישראל (25.12.2017)) ואינו מצריך התערבות ועל כן גם מטעם זה דין הבקשה להידחות.

7. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ' בחשון התשע"ט (29.10.2018).

ש ו פ ט